

ikke kunde give vor Medvirkning til, fordi det i sig selv indeholdt et Brud med Venstres Skattepolitik. Endnu siger den ærede Ordfører for Flertallet, at han erkender, at de direkte Skatter ere retfærdigere, og at det er Venstres Mening. Det er dog en mærkværdig Maade at praktisere denne Erkendelse paa, naar man paalægger 2,800,000 Kr. i direkte Skatter og lader alle de øvrige 15,2 Mill. Kr., som her er Tale om, afholdes gennem de indirekte Skatter. Derfor er det med Hensyn til det, vi staa overfor i Dag, lidet betydende, hvorledes Regeringen har faaet disse Love trukket ud af Forhandlingerne, thi de vare i Forvejen overordentlig svage; at de ere blevne ringere under Vejs, lader sig ikke modsige. Den højtærede Finansminister sagde, at han havde ikke opgivet et eneste af de Principper, han havde indført i Lovene. Nuvel, hvis man har den Opfattelse, at der i Grunden ikke er et eneste Princip i disse Love, kan man maaske sige, at det ikke har været vanskeligt for ham at fastholde Principperne. Det var heller ikke egentlig Principper i skattepolitisk Forstand, den højtærede Minister talte om; hvad han tænkte paa, var et Par Ting, som han havde stillet op, som f. Eks. dette, at det Forhold, hvori han tilfældigt havde fundet paa at forelægge Loven, skulde bevares. Det var altsaa blevet et Princip for ham, og dernæst var det blevet et Princip for ham, at det Beløb, han havde foreslaaet i disse Love, skulde han have. Hvorledes det forholder sig med Forholdet mellem Skatterne indbyrdes, har jeg allerede bemærket overfor det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), men med Hensyn til det andet Princip, som den højtærede Finansminister havde stillet op, saa forbavser det mig dog, at den højtærede Finansminister vilde hævde, at det er blevet bevaret. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Ja). Ja, jeg ser, den højtærede Finansminister nikker, og jeg har i Dag hørt ham udvikle meget udførligt, at han har faaet nøjagtigt, hvad han vilde. Naar nu denne Sags Historie en Gang skal skrives, og man ser, hvorledes Finansministeren skildrede Stillingen, den Gang han forelagde disse Lovforslag, hvorledes han modtog min Kritik af hans Opstilling, ser Resultatet, hvortil han er naaet nu, og saa erindrer, hvad Finansministeren selv har sagt under Vejs mellem Udgangspunktet og Endepunktet bl. a. den Dag, da han spottede mig for det Følge, jeg havde faaet, tror jeg, man vil være paa det rene med, hvorledes det i Virkeligheden forholder sig.

Overfor det Forsøg, den højtærede Finansminister nu gør paa at sige, at hans Udgangspunkt ikke i Almindelighed var det, at han havde Brug for de 13 Mill. Kr., han den Gang forlangte, men det, at han havde Brug for et vist Beløb, stillet i Forhold til Indtægterne, hvor man ikke maatte regne med stigende Indtægter, idet man ikke maatte diskontere Fremtiden, vil jeg gøre opmærksom paa, at hvad jeg angreb den højtærede Finansminister for, var, at han diskonterede Fremtiden for Udgifternes Vedkommende, men ikke vilde anvende den samme Diskonto paa Indtægterne, hvorfor Resultatet nødvendigvis maatte blive forkert. Derfor er den højtærede Finansminister ogsaa bleven indhentet under Vejs af de Kendsgerninger, som nu foreligge, som ikke forelaa i Oktober, men som enhver, der overhovedet vilde paatage sig Arbejdet, kunde se vilde foreligge, og nu viser det sig, at den højtærede Finansminister, som efter sin egen Erkendelse kan undvære 3 Mill. Kr., i Virkeligheden erklærer sig villig til at undvære adskilligt mere. Den højtærede Minister undværer adskilligt mere, han undværer for det første de 3 Mill. Kr.; dernæst 1 Mill. Kr. til Amortisation, han kan give Afkald paa 3½ Mill. Indtægts- og Formueskat. Den højtærede Finansminister, som ved Begrundelsen af Samlingen var saa uhyre omhyggelig for hver eneste lille Indtægt, der var Tale om, som ikke vilde opgive indirekte Skatter for en eneste Maaned, er nu pludselig bleven flot, fordi Kendsgerningerne have indhentet ham og godtgjort, at han har forlangt alt for meget. Den højtærede Finansminister tager ogsaa fejl, naar han tror, at jeg er bekymret med Hensyn til Kassebeholdningens Stilling. Nej, jeg tror, at det, som bevilges i Dag, er rundeligt og vil vise sig at være det, men jeg sagde, at den højtærede Finansminister ud fra sine Forudsætninger maatte være bekymret med Hensyn til Kassebeholdningen, hvis der var nogen som helst Alvor i hans Betragtninger.

Endnu har jeg kun at gøre opmærksom paa en enkelt Ting, som jeg glemte i min forrige Udtalelse, fordi den højtærede Minister allerede havde fremsat den Paastand, jeg sigter til, i sin første Tale. Det var en højst mærkelig Udtalelse, den højtærede Minister fremkom med, idet han netop under Begrundelsen af sin Politiks Fortrinlighed — nu, da han har ført den til Ende, gælder det jo om at fremstille, hvor ypperligt den var lagt til Rette, hvorledes det rette Øjeblik var valgt, og hvorledes